

***Mokcsay bajtárs elbeszélése nyomám írta le ezt a történetet egy „Emel.” aláírású egyén
Perjési György részére, „Ferbli, avagy hol és hogyan ismerkedtem meg az első csendőrrel”
címen.***

Volt négy, igen jó pajtásom, akikkel minden jóban rosszban, csinytevésben együtt voltam. Ezek közül kettő ugyanolyan másvidékről jött kosztos-diák volt mint én, kettő pedig helybeli potentátok fiai. A rövid nadrágot már régen átcseréltük hosszúra, s bizony, mint a jövő év maturundusai, titokban már kocsmáztattunk is, sőt barátaim kártyásból már akkor maturálhattak volna. Leginkább az akkor divatos ferblit játszották. Én ebben nem vettem részt, s csak mint kibic szerepeltem, bár zsebpénzzel jól elvoltam látva. De egyszer mégis megtört a jég.

Biztosabbnak véltük, ha az iddógálást a városon kívül kultiváljuk, így ki-kijártunk egyik-másik közeli faluba, ahol a tanárok meglepetésétől nem kellett tartani. Így történt aztán egyik alkalommal, hogy az Iglótól mintegy 5-6 kilométerre, tehát egy jó sétányira fekvő Káposztafalva községbe rándultunk ki, ahol a korcsma kis belső szobájában iddógáltunk, amihez járuló beszédtema természetesen a lányok és a tanárok voltak. Egyik barátom zsebéből azonban hamarosan előkerült az ördög 32-es bibliája, egy eléggé elhasznált Piatnik csomag és kezdetét vette a ferbli.

Mit szaporítsam a szót, addig invitáltak, amíg holmi alapelvek megmagyarázása után én is beszálltam ötödiknek. Persze szerény 4 filléres alapon, a krajcáros már sok lett volna. A játék változó szerencsével folyt, nem úgy, mint a bor, amelyik változatlanul ízlett. Ekkor történt a “nagy fordulat!”

A kocsmáros helyett, kopogás nélkül, belépett egy hatalmas termetű remek emberpéldány, de nem újabb flaskó borral, hanem puskával, kakastollal, teljes felszereléssel, az örskörlet parancsnoka, egy csendőr őrmester. Mögötte az ajtóban a járőrtársa. Ha nem ilyen szituációban talál, bizony csak elcsodálkozni tudtunk volna ezen a remekbe szabott nagybajúszú istencsudáján, akin bizonyára nem csak a lányok és menyecskék, de irigyen a férfiak szeme is megakad. Sosem felejttem el ezt a jelenetet, ezeket a pillanatokat, amikor ezt a szokatlan, megkapó látványt az ijedtség válltotta fel bennünk. De volt is rá okunk, mert a következő pillanatban mint a mennydörgés zengett a testéhez méltó hangja: “A törvény nevében lefoglalom a pénzt és a kártyát!” Nem kellett mondani, hogy senki se mozduljon és ne próbálja zsebre dugdosni a sok rézpénzt, mert mi enélkül sem tudtunk megmozdulni. Hatalmas tenyerét olyan szelíden tette az asztal közepén lévő bankra, hogy nemcsak a fillérek, de a poharak is táncra perdültek.

Utána pár pillanatig halotti csend. Majd elővette a noteszát, amiről sok év múlva tudtam meg, hogy jegyzékkönyvecskének titulálják, és egyenként kellett bemondani nevünket, lakásunkat, polgári állásunkat, ami egyformán VII-es gimnazista meghatározás alatt került be, majd mikor ezzel készen volt, eltette a noteszát és egy rövid erkölcsi prédikációt tartott nekünk. Nekünk, akik már ilyen fiatalon is bűnözünk, hiszen azt bizonyára tudjuk, mint iskolázott fiatalemberek, hogy a ferbli szerencsejáték, és aki azt üzi, az a törvény értelmében felelősségre vonatik.

Azt hiszem e pillanatban mind az öten ugyanarra gondoltunk. Feljelentés, amit áttesznek az igazgatónkhoz, tanári konfirencia, kicsapás, atyai pofonok. Az örsvezető itt szünetet tartott, majd folytatta:

-Remélem ez az eset okulásul fog szolgálni magunknak fiatal emberek, és én, ha itt most megfogadják nekem, hogy többet nem fognak kártyázni szerencsejátékot, ez esetben eltekintek e feljelentéstől.

Nekünk erre, mind ötünknek kiengedett a gégenket szorító görcs és egyszerre kiabáltuk: Megfogadjuk, esküszünk! Sőt egyik barátunk ezt a fogalmat még a becsület szavával is megtolodotta.

Itt közbeszólt az őrsvezető: Illetve, helyesbítem a feltételeimet. Amíg le nem érettségiznek, nem fognak legfeljebb csak Orraverőcskét, vagy Víg a hetest játszani, de pénz nélkül! Fogadjuk, esküszünk, köszönjük őrmester úr! - hangzott újra.

No fiúk, akkor fizetni és indulás haza. Az őrsvezető megtartotta ígéretét és nem jelentett fel. Mi is betartottuk a fogadalmat és ha iddogálni össze is ültünk néha, de soha többet abban a kocsmában, és a kártya nem került elő a zsebből érettségi utánig.

Kár, hogy ennek a nagyszerű kiállítású, bölcsen határozó embernek nem tudom a nevét megörökíteni, mert részben ezen felejtetlen benyomások alapján én is csendőr lettem.

Emel.